

Sygn. akt I ACa 1078/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Małgorzata Wołczańska (spr.)
Sędziowie :	SA Elżbieta Karpeta SA Ewa Jastrzębska
Protokolant :	Agnieszka Szymocha

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2018 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Towarzystwa (...) w S. (poprzednio Towarzystwo (...) (...) w S.)

przeciwko R. M. i K. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej K. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt II C 791/15

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanej K. B. na rzecz powoda 8 100 (osiem tysięcy sto) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Ewa Jastrzębska	SSA Małgorzata Wołczańska	SSA Elżbieta Karpeta
---------------------	---------------------------	----------------------

Sygn. akt I ACa 1078/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Katowicach zasądził solidarnie od pozwanych K. B. i R. M. na rzecz powoda Towarzystwa (...) (...) w S. kwotę 157 500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2014 roku do dnia 31

grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku oraz 14 867 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; nadto Sąd ten zasądził od pozwanej K. B. na rzecz powoda kwotę 79 617,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku oraz kwotę 10 178 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, nadając wyrokowi w stosunku do pozwanego R. M., co do którego wyrok był zaoczny, rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd Okręgowy ustalił, iż pozwana K. B. w okresie od dnia 29 lipca 2008 roku do dnia 30 września 2010 roku była zatrudniona na stanowisku młodszego specjalisty ds. sprzedaży w (...) w B.. Do zakresu jej obowiązków należało m.in. przyjmowanie na podstawie zatwierdzonej dokumentacji księgowej wpłat w postaci oszczędności, składek, udziałów, rat pożyczek, obsługa wypłat oszczędności, pożyczek, jak i zlecanie wypłat środków zgodnie z zaaprobowanymi wnioskami pożyczkowymi i kredytowymi. W okresie zatrudnienia pozwanej w (...) w B. jej pracodawca był ubezpieczony u powoda na podstawie zawartej dnia 11 września 2008 roku umowy ubezpieczenia od strat finansowych spowodowanych nieuczciwością pracowników na okres od dnia 01 września 2009 roku do dnia 31 sierpnia 2010 roku. Pozwana dnia 20 maja 2010 roku jako pracownik (...) w B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez nieuzasadnione logowanie się w systemie swojego pracodawcy uzyskała dane personalne, adresowe i o lokatach klienta (...) i przekazała je innej osobie, która podając się za pełnomocnika tego klienta – Ł. P., przedłożyła pracownikowi (...) podrobiony dowód osobisty, czym wprowadziła tego pracownika w błąd co do tożsamości pełnomocnika, a następnie podrabiając jego podpis na formularzu wypłaty z rachunku D. P., dokonała wypłaty kwot w łącznej wysokości 88 464,22 zł, powodując tym samym zamknięcie lokat i do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości w kwocie 88 464,22 zł. Nadto pozwany R. M., działając wspólnie i w porozumieniu z pozwaną K. B. i z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w dniu 04 czerwca 2010 roku, po uprzednim uzyskaniu w sposób nieuprawniony danych personalnych, adresowych i o stanie lokaty J. K., posługując się podrobionym dowodem osobistym stwierdzającym jego tożsamość, wprowadził pracownika (...) w błąd co do tożsamości osoby dokonującej wypłaty z jego rachunku, a następnie podrabiając podpis J. K. na formularzu wypłaty z jego rachunku, dokonał wypłaty pieniędzy z jego konta, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 175 000 zł. Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie pod sygn. akt XVI K 72/11 uznał pozwanych za winnych popełnienia przestępstwa (...). Wyrok w stosunku do pozwanego R. M. stał się prawomocny z dniem 7 września 2013 roku, a w stosunku do pozwanej K. B. z dniem 14 sierpnia 2014 roku. Postanowieniem z dnia 9 września 2014 roku Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie pod sygn. akt XVI K 72/11 nadał klauzulę wykonalności pkt. 7 wyroku z dnia z dnia 30 sierpnia 2013 roku i wydał tytuł wykonawczy wierzycielowi (...) w B.. W związku ze zgłoszeniem szkody przez (...) w B. ubezpieczycielowi na kwotę 263 464,22 zł powód decyzją z dnia 2 października 2013 roku przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 237 117,80 zł z tytułu umowy ubezpieczenia (...) od strat finansowych spowodowanych nieuczciwością pracowników, dokonując pomniejszenia zgłoszonej do wypłaty kwoty z tytułu odszkodowania o 10% franszyzy redukcyjnej. Zgodnie z § 12 pkt. 5 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia odszkodowanie zmniejsza się o franszyzę redukcyjną wynoszącą 10% ustalonego odszkodowania w przypadku ubezpieczenia w warciance A. Kwota 237.117,80,-zł została wypłacona przez powoda ubezpieczonej (...) dnia 7 października 2013 roku. Następnie powód pismem z dnia 8 listopada 2013 roku wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 237 117,80 zł w terminie do 14 dni od otrzymania wezwania. Pozwana otrzymała wezwanie w dniu 21 listopada 2013 roku. Natomiast R. M. został wezwany do zapłaty kwoty 157 500 zł w terminie 14 dni od otrzymania wezwania pismem z dnia 2 grudnia 2013 roku, odebrany przez niego w dniu 27 grudnia 2013 roku. Pozwani nie dokonali zapłaty na rzecz powoda kwot wynikających z wezwań do zapłaty.

Przedstawiony stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych jak i urzędowych, których żadna ze stron nie kwestionowała. Przechodząc do wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał, iż powód będący ubezpieczycielem pokrzywdzonej (...) w B. w związku z dokonaniem przestępstwem przez pozwanych, za które zostali prawomocnie skazani, wystąpił w tej sprawie z roszczeniem zwrotnym do pozwanych jako sprawców szkody majątkowej. Wskazał następnie Sąd, że pozwana K. B. nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, podniosła jednak, że skoro prawomocnym wyrokiem karnym jako sprawca szkody została obowiązana do jej naprawienia przez zapłatę określonej kwoty na rzecz pokrzywdzonego, to powód dysponuje tytułem wykonawczym i może po uzyskaniu klauzuli wykonalności skierować sprawę na

drogę postępowania egzekucyjnego. Zaznaczył również Sąd Okręgowy, iż w kwestii powagi rzeczy osądzonej i dopuszczalności dochodzenia przez powoda od pozwanych kwot, objętych pkt. 7 wyroku karnego Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 30 sierpnia 2013 roku, sygn. akt XVI K 72/11, wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Katowicach postanowieniem z dnia 14 listopada 2016 roku, sygn. akt I Acz 1304/16, i w tym zakresie Sąd stanowiskiem sądu odwoławczego jest związany. Podkreślił przy tym Sąd I instancji, iż wydany w sprawie karnej prawomocny wyrok skazujący za przestępstwo, które jako zdarzenie należy do stanu faktycznego wywołującego skutki w sprawie cywilnej wiąże sąd w sprawie cywilnej w zakresie ustaleń faktycznych co do popełnienia przestępstwa na mocy art. 11 kpc. Ustalenie czynu przypisanego oskarżonemu polega na przytoczeniu okoliczności faktycznych należących do istoty przestępstwa, która pojęciowo nie pokrywa się z określeniem „ustawowe znamiona przestępstwa”, gdyż ma szerszy zakres i obejmuje wszystkie okoliczności faktyczne i prawne, zarówno o charakterze ogólnym, jak i szczególne, charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Do istoty przestępstwa w tym znaczeniu należą: podmiot przestępstwa, jego działanie lub zaniechanie, czyn przypisany oskarżonemu i przedmiot przestępstwa, przedmiotowa bezprawność czynu i jego niezgodność z prawem oraz wina, skutek przestępny, w tym związek przyczynowy i kwalifikacja prawna. Te ustalenia zawiera sentencja wyroku karnego, w której powinien zostać wymieniony sprawca przestępstwa, czas i miejsce popełnienia czynu i jego opis zawierający wszystkie istotne elementy charakterystyczne dla danego przestępstwa, stwierdzenie winy sprawcy, a więc i jego poczytalności, określenie sposobu popełnienia przestępstwa i jego przedmiotu. Sąd cywilny w niniejszej sprawie jest więc związany ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego pozwanych co do popełnienia przestępstwa (...) Powołał się Sąd na to, iż w literaturze i orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się na gruncie spraw odszkodowawczych, że jeżeli do istoty przestępstwa nie należy skutek w postaci wyrządzenia szkody, sąd cywilny nie jest związany wskazaną w wyroku karnym wysokością szkody. Natomiast jeżeli wystąpienie szkody należy do istoty przestępstwa (np. przestępstwa zaboru, przywłaszczenia, sprzeniewierzenia), sąd cywilny jest związany ustaloną w wyroku karnym szkodą w postaci wskazanej przywłaszczonej kwoty. Ustawowe znamię stanowiące skutek przestępstwa (...) zostaje wypełnione wtedy, gdy sprawca, działając w sposób opisany w tym przepisie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia interesów tej osoby lub innej osoby pokrzywdzonej. Powstanie szkody w mieniu nie jest koniecznym warunkiem do przyjęcia, że doszło do tak pojmowanego niekorzystnego rozporządzenia. Również do istoty przypisanych przestępstw określonych w art. 270 kk nie należy wysokość wyrządzonej szkody. Zaznaczył następnie Sąd, że w opisie zarzucanych i przypisanych im czynów wskazano wysokość poniesionej szkody w majątku (...) w B., zaś pozwana nie kwestionowała tych wysokości, jak i tego iż nie dokonała naprawienia szkody. Natomiast powód wnosząc pozew o zapłatę przeciwko pozwanym jako okoliczności faktyczne, mające uzasadniać skierowane przeciwko nim żądanie, wskazał, że dokonał wypłaty odszkodowania na rzecz ubezpieczonego, a tym samym roszczenie wywodzi z tytułu regresu, przy czym uprawniony jest do żądania zwrotu wypłaconego odszkodowania do jego wysokości, co wcale nie musi odpowiadać w pełni wyrządzonej szkodzie. Powołał następnie Sąd art. 828 § 1 kc, zgodnie z którym jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Powoda jako ubezpieczyciela łączyła z (...) w B. zawarta dnia 11 września 2008 roku umowa ubezpieczenia - polisa nr AB nr (...) - od strat finansowych spowodowanych nieuczciwością pracowników na okres od dnia 1 września 2009 roku do dnia 31 sierpnia 2010 roku. W wykonaniu tej umowy powód wypłacił ubezpieczonej (...) odszkodowanie w łącznej kwocie 237117,80 zł. Tym samym, jak wywiódł Sąd Okręgowy, co do tej kwoty doszło do przejścia na powoda roszczenia przeciwko sprawcy szkody. Jednocześnie wskazał, iż pozwani ponoszą nie tylko odpowiedzialność karną, ale i cywilną deliktową. Zgodnie bowiem z treścią art. 415 kc kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Bezspornym jest, iż pozwani dopuścili się czynu niedozwolonego, czynu spenalizowanego w kodeksie karnym, przestępstwa przeciwko mieniu, wyrządzając swoim zachowaniem opisany w wyroku karnym skazującym szkodę w majątku (...). Nadto wobec treści art. 11 kpc stwierdził Sąd, że zaistniały wszystkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej deliktowej i tym samym uznał, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie. Wskazał również, iż wobec treści wyroku karnego skazującego pozwani swoim zachowaniem spowodowali szkodę w wysokości 175 000 zł, przy czym powód dokonał jej naprawienia wypłacając odszkodowanie pomniejszone o 10% franszyzy redukcyjnej, czyli o kwotę 17 500 zł, zaś odpowiedzialność pozwanych z tego tytułu jest solidarna wobec treści art. 441 kc, który stanowi o tym, że jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, to ich odpowiedzialność jest solidarna. Nadto

pozwana ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą w wysokości 79 617,80 zł, która to kwota odpowiada wysokości poniesionej szkody pomniejszonej o 10% franszyzy redukcyjnej w związku z dopuszczeniem się przez pozwaną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poszkodowanej w wysokości 88 464,22 zł. O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 § 1 kc w zw. z art. 455 kc, przy uwzględnieniu dat wezwań do zapłaty kierowanych przez powoda do pozwanych. Orzeczenie o kosztach procesu oparte zostało o regułę z art. 98 kpc.

W apelacji pozwana K. B. domagała się zmiany zaskarżonego wyroku przez odrzucenie pozwu ewentualnie uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Skarżąca zarzuciła:

- naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 366 kpc w zw. z art. 199 § 1 pkt 2 kpc przez uznanie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej i w konsekwencji błędne nieodrżucenie pozwu;

- dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, co miało wpływ na treść orzeczenia, przez niewłaściwe przyjęcie braku tożsamości zachodzącej pomiędzy roszczeniami dochodzonymi w niniejszym postępowaniu oraz tym, które stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia przed sądem karnym, mimo iż powód wstępując w prawa (...) dysponuje już tytułem wykonawczym w postaci wyroku sądu karnego i w konsekwencji wadliwie ustalenie, iż w obu tych sprawach nie zachodzi tożsamość okoliczności faktycznych stanowiących podstawę roszczenia, co doprowadziło do powstania dwóch tytułów egzekucyjnych obejmujących te same kwoty pieniężne i może w konsekwencji prowadzić do podwójnej egzekucji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona, gdyż zaskarżony wyrok jest prawidłowy. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż jakkolwiek formalnie skarżąca zarzuca Sądowi Okręgowemu dokonanie błędnych ustaleń faktycznych to z uzasadnienia tego zarzutu wynika, że w istocie apelującej chodzi tylko o naruszenie przepisu art. 199 § 1 pkt 2 kpc w zw. z art. 366 kpc przez jego niezastosowanie i nieodrżucenie pozwu. Taki zarzut – naruszenia przepisów postępowania – został zresztą przez pozwaną wyartykułowany, natomiast istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Nie są one także podważane w apelacji. Z tego względu bez zbędnego powielania, ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne. Za trafne uznać nadto trzeba rozważania prawne Sądu I instancji, tak w zakresie wyjaśnienia podstawy prawnej zasądzonego świadczenia jak i na tle podniesionego przez pozwaną zarzutu powagi rzeczy osądzonej, którego uwzględnienie prowadziło do odrzucenia pozwu. Jako takie Sąd Apelacyjny również te rozważania aprobuje.

Apelacja, jak nadmieniono, w gruncie rzeczy sprowadza się wyłącznie do kwestii związanej z podniesionym przez skarżącą zarzutem powagi rzeczy osądzonej. Jak też zaznaczył Sąd Okręgowy kwestia ta była już w toku niniejszej sprawy przedmiotem oceny Sądu Apelacyjnego w Katowicach, a to w ramach postępowania zażaleniowego zarejestrowanego pod sygnaturą akt I ACz 1304/16 (k. 232-234). W postępowaniu tym, finalnie zakończonym oddaleniem zarzutu powagi rzeczy osądzonej, został wyrażony pogląd, iż nałożony na pozwanych w wyroku karnym skazującym, obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę oznaczonych sum pieniężnych nie stanowi przeszkody w dochodzeniu przez powoda, który na skutek wypłaty na rzecz pokrzywdzonego przestępstwem odszkodowania wstąpił w prawa zaspokojonego wierzyciela, od pozwanych wypłaconego na rzecz pokrzywdzonego odszkodowania. Stanowisko to nadal zachowuje swoją aktualność. Odwołać się zatem wypada do wywodów poczynionych w ramach opisanego postępowania zażaleniowego, kolejny raz podnosząc iż zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 kpc sąd odrzuca pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Z kolei zakres przedmiotowy i podmiotowy powagi rzeczy osądzonej reguluje art. 366 kpc stanowiąc, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, zgodnie z którym tożsamość przedmiotu uprzedniego orzeczenia oraz kolejnego powództwa, wykluczająca możliwość jego merytorycznej oceny i uzasadniająca odrzucenie pozwu, zachodzą w przypadku jednakowej podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz ponownego żądania powoda, przy czym przesłanki te muszą wystąpić

kumulatywnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNCP 1971, Nr 12, poz. 226; z dnia 25 sierpnia 1998 r. I PKN 266/98, OSNP 1999, Nr 17, poz. 554; z dnia 3 lutego 2010 r., II CSK 414/09, nie publ.; z dnia 11 lutego 2011 r., I CSK 277/10, nie publ.; z dnia 8 kwietnia 2011 r., II CSK 493/10, Biul. SN 2011, nr 6, str. 11-12; z dnia 26 stycznia 2012 r., I UK 301/11, nie publ. oraz wyroki: z dnia 22 kwietnia 1967 r., I CR 570/66, OSPiKA 1968, nr 7-8, poz. 158; z dnia 4 grudnia 1998 r., III CKN 56/98, Biul. SN 1999, nr 4, str. 9; z dnia 14 lipca 2011 r., III UK 196/10, OSNP 2012, nr 17-18, poz. 222 i z dnia 15 listopada 2012 r., V CSK 515/11, nie publ.). Podkreśla się, że o tym, czy w nowym procesie chodzi o tę samą, czy też o inną podstawę faktyczną sporu, decyduje stan faktyczny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim procesie, a nie to, czy powód zgłosił istniejące i istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty (por. uzasadnienie wyroku z dnia 14 grudnia 1963 r., II PR 274/62).

Tymczasem między stronami niniejszego procesu nie toczyło się wcześniej żadne postępowanie. Natomiast na pozwanych, w karnym wyroku skazującym, został nałożony środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody (przez zapłatę pokrzywdzonym oznaczonych w wyroku karnym kwot pieniężnych). Powód, będący ubezpieczycielem pokrzywdzonego przestępstwem pozwanych, naprawił szkodę przez nich wyrządzoną przez wypłatę odszkodowania, do czego obligowała go zawarta z pokrzywdzonym czyli (...) umowa ubezpieczenia. Na skutek dokonanej wypłaty odszkodowania, powód wstąpił w prawa zaspokojonego wierzyciela – zgodnie z art. 828 § 1 kc. Istotnie pokrzywdzony, po nadaniu na jego wniosek klauzuli wykonalności na tytuł w postaci karnego wyroku skazującego, może uzyskać tytuł wykonawczy uprawniający do wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Argumentacja skarżącej sprowadza się też do stanowiska, że powód może uzyskać klauzulę wykonalności na swoją rzecz na ten tytuł, a to w związku z przejściem na jego rzecz z mocy ustawy roszczenia pokrzywdzonego przeciwko sprawcom szkody. W możliwości uzyskania tytułu wykonawczego przez powoda w trybie klauzulowym upatruje przeszkody procesowej w merytorycznym rozpoznaniu sprawy. Pogląd ten nie zasługuje na podzielenie. Powód bowiem nie dysponuje tytułem egzekucyjnym wydanym w sprawie karnej, w świetle przesłanek z art. 788 § 1 kpc jest wątpliwe uzyskanie przez niego klauzuli wykonalności na swoją rzecz w postępowaniu klauzulowym. Nie można także tracić z pola widzenia, iż podstawa faktyczna i prawna żądania w tej sprawie jest inna od orzeczenia karnego, gdyż powód wywodzi swoje roszczenia z tytułu regresu, przy czym uprawniony był do żądania zwrotu odszkodowania do wypłaconej poszkodowanemu wysokości, co wcale nie odpowiadało w pełni wyrządzonej szkodzie (z uwagi na przyjętą w umowie ubezpieczenia franszyzę) i co znalazło wyraz w żądaniu powoda i zaskarżonym wyroku. Tym samym, skoro pozwana nie neguje swojego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, to w części zapłata winna nastąpić do rąk powoda, jako ubezpieczyciela i osoby, która wstąpiła w miejsce zaspokojonego wierzyciela, a w pozostałej części do rąk poszkodowanego. Obawy skarżącej co do ryzyka podwójnej egzekucji (powoda i (...), a nie powoda w oparciu o dwa tytuły wykonawcze opiekujące na jego rzecz - jak zdaje się utrzymywać apelująca) są na wyrost. Gdyby jednak zarówno powód jak i pokrzywdzony (...) (ten ostatni co do części wypłaconego przez powoda odszkodowania) skierowały do majątku pozwanej egzekucję, to skarżącej przysługują odpowiednie środki obrony przed taką egzekucją.

Resumując stwierdzić należy, iż w realiach sprawy nie zachodziła ani tożsamość podmiotowa ani przedmiotowa co do orzeczenia objętego wyrokiem karnym skazującym pozwanych w części nakładającej na nich obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej (...) i co do roszczenia dochodzonego przez powoda w tym procesie. Nie zachodziły więc podstawy do odrzucenia pozwu z mocy art. 199 § 1 pkt 2 in fine kpc.

Z podanych przyczyn apelacja podlegała oddaleniu z mocy art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z jego wynikiem – art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc i art. 108 § 1 kpc, przy czym wysokość kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda uzasadniają przepisy § 2 pkt 7) w zw. z § 10 ust. 1 pkt) 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016 r., poz. 1668).

SSA Ewa Jastrzębska	SSA Małgorzata Wołczańska	SSA Elżbieta Karpeta
---------------------	---------------------------	----------------------